

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 47.

Syvende Session.

34te Møde.

Tirsdagen den 29de Januar.

(Fortfat.)

Bloch (fortfat): Før end jeg slutter, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at min Motivering af den 6te Paragraph er mindre correct — hvad der først senere er opgaaet for mig — idet denne Paragraph i Motiveringen betragtes som indrømmende Folketjens Præster en Frihed, medens Sagen dog er den, at den dem allerede ved Ordinationen gi vne Frihed, Ret og Pligt til saavidt muligt at holde god Bordskit ved Herrens Bord, skulde faae en Anerkjendelse fra Statens Side, medens en bestemt Form for Frihedens Udøvelse tillige blev foreskrevet. Med disse Vittringer skal jeg for mit Bedkommende have 1ste Behandling af denne Sag indledet.

Madvig: Den ærede Landstingsmand, der har indbragt nærværende Lovforslag, sagde i dette Dieblik, at han haabede, at man idet ringeste vilde lade Lovforslaget have frit Løb glennem Rigsdagens tvende Thing. Jeg troer, at dette falder sammen med, at han ønsker, at Lovforslaget maatte blive Lov. Naar man nu ikke vil dette, saa troer jeg, at man skal standse Forhandlingerne, naar man har drøftet det saalænge, at der er fremkommen en almindelig Erkjendelse af, at det ikke bør blive Lov, thi man skal ikke, troer jeg, af en vis Godmodighed eller af andre Grunde vedblive at forhandle et Lovforslag, uden i den bestemte Hensigt at gjøre en Lov deraf. Det siger jeg blot

i Almindelighed, fordi jeg altid anseer det for særdeles vigtigt, at Thingene vaage over en værdig Udøvelse af Rigsdagens Deeltagelse i Lovgiverkaldet. Naar jeg nu gaaer til den foreliggende Sag, saa troer jeg med stor Agtelse for den Stemning, som har fremkaldt Lovudkastet, at der er den allerførste Grund for Thinget til ikke at lade dette Lovudkast gaae videre. Grundene ere deels af formel Art, deels hentede fra Sagens Realitet. De formelle Grunde har jeg yderligere udtalt mig om ved Sagens indledende Behandling; jeg troer ikke, at de godt kunne tilfidesættes; men der kan nu ikke længere være Tale om dem. Men der er Spørgsmaal om Rigsdagens hele Stilling til Lovgivningen paa det kirkelige Gebeet. Enhver kender den vanskelige, indviklede Stilling, som er fremkommen derved, at i tidligere Tider var Kirken som Statskirke saaledes sammenflettet med Staten, og vel at mærke, med den absolutistiske Ståt, at Udskillelsen af disse to Instituter, for at lade ethvert udvikle sig efter sit Krav, er overordentligt vanskelig. Den er i Grundloven antydet at skulle skee; men den er ikke skeet endnu, og naar man siger: Ja, hvorfor er det ikke skeet endnu? da kan denne Bebrejdelse vel ogsaa for en Deel ramme mig, thi jeg har idetmindste for en Tid siden været i en saadan Stilling, at det paalaae mig som Pligt; men jeg troer, at man efterhaanden vil være kommen til den Erkjendelse, at der behøvedes nogen Erfaring om, hvorledes Forholdene vilde gestalte sig, hvorledes Kravene vilde blive, hvilke Spørgsmaal der vilde opstaae efter Grundlovens Bestemmelser, før end man skyndte sig med at faae Noget istand. Man siger, at en Kirkeforfatning kan have sine meget store